

Ngày Xưa

Đi Hương Đạo

Nói là ngày xưa, nhưng có xa xưa gì cho lắm, chỉ mới sơ sơ hai mươi mấy năm. Ngày xưa đây là vào những năm 1981, 82, 83, lúc mà các bậc cha mẹ của Hương Đạo bây giờ còn là “tin-nê-giơ”, còn mài đũng quần trên ghế “hai-xì-cun”, còn mới chân ướt chân ráo bước lên đất Mỹ (hình như bây giờ có danh từ gọi là FOB). Hồi đó, đường Bolsa chỉ mới có 3 khu thương mại Việt Nam là khu chợ Hòa Bình, khu chợ Mỹ Hoa, và khu Bolsa Mini-Mall. Phi trường John Wayne còn lụp xụp như phi trường của một nước thế giới thứ ba, hành khách phải đi bộ từ máy bay vào terminal, vốn cũng chỉ là một dãy nhà nhỏ hẹp.

Thời ấy cộng đồng mình đa số còn nghèo. Phụ huynh đâu có điều kiện lái mini-van, SUV chở con cái đi sinh hoạt Hương Đạo như bây giờ. Trong đoàn chỉ có vài Hương Đạo sinh có xe, mà cũng là xe cũ kỹ, bạn bè hay gọi đùa là “xe tăng”, “xe Mẽ”, xe “cà xịch cà tang”. Ngày họp đoàn, các “tài xế” tuy nghèo tiền nhưng giàu tinh thần này thường phải đánh xe đi một vòng cả vài giờ trước đó để rước các bạn “cụt chân” trong đoàn. Mấy năm đó, cũng may là “nhà nước” chưa ra luật đeo nịt an toàn nên đôi khi phe ta cứ nhồi nhét người như cá mòi Sumaco vào vài chiếc xe hiếm hoi. Khi kẹt chỗ, chiếc ghế trước bên cạnh bác tài có thể chất đến 2, 3 người ngồi. Băng sau thì 4, 5

mạng như chơi. May là anh em ta ngày xưa còn “mình hạc xương mai” chứ chưa “ô-vơ-uây” như bây giờ.

Thời đó, nếu nhà anh Đoàn, anh Bôn ở đường Huron là “đại bản doanh” của đoàn Trường Sơn, thì chiếc xe van màu nâu của anh Bầy là “bản doanh lưu động” của đoàn. Xe van chở đoàn sinh, chở lều chõng, chở cột kèo dựng trại, chở đồ ăn thức uống, quả là lợi hại. Mà hồi đó mấy anh có xe cũng đều có nghề tay trái là thợ sửa xe. Xe hư mà đưa vào shop, dù là shop của người Việt thì chỉ có nước từ chết đến bị thương cho cái ví. Có lần đi trại tận trên vùng Malibu, xe của một bạn bị nằm đường, không hiểu sao bạn ta chỉ rờ rờ vài cái là nó chạy lại ngay, cứ như là có phép thần. Nhớ hồi đó, xe còn gắn carburator, sáng nào trời lạnh, mấy chiếc xe cũ thường lên cơn hen suyễn, nổ máy mà cứ hục hặc, ho tới ho lui, rung lên từng chập, tài xế lại phải mở nắp carburator ra thổi thổi, xịt xịt. Sau này ai chế hệ thống fuel injection quả là có lý.

Đoàn Trường Sơn khi xưa họp ở cái công viên ngay góc đường Orangewood và Haster, họp xong thì bà con kéo ra đá banh với mấy anh Mẽ. Thời đó phe Mẽ cuối tuần thấy phe ta là mừng hóm vì biết có tri kỷ biết thưởng thức môn banh “xóc-cờ”. Thời nay thì dường như họp đoàn xong là phe ta bắt chước Kobe và Shaquille đi thả banh

vào vòng chớ không đá banh nữa.

Mùa đông 1981, đoàn Trường Sơn đi trại chung với các đoàn khác tại camp Firestone. Nghe nói có thi đua lều trại cho nên đoàn ta chuẩn bị rất kỹ. Phe ta mua mấy cây gỗ to đem theo, dựng một cái “đài” cao 2 tầng, trên dưới đều có dựng lều. Nếu là Hương Đạo “thứ dừ” thì phải cột cả công trình bằng dây mà thôi. Nhưng mình là “thứ hiền” nên cứ cầm búa đóng đinh tủa xua. Tuy nhiên, cả đoàn xem đi xem lại chỉ có được 4 cái lều cá nhân kiểu nhà binh. Nội đồ đạc linh kính của đoàn sinh đem theo bỏ vào cũng đã chật hết lều rồi. Khi đêm đến, may mắn là các bạn nữ được cho vô các dãy nhà của trại để ngủ, còn bạn nam thì ... cứ việc tự biên tự diễn. Một số chuồn ra ngủ ngoài xe, một số ráng bỏ đồ trong lều ra ngoài trời để lấy chỗ nằm. Bản thân mình thì “sáng tạo” bằng cách tìm miếng ny-lông lớn, căng lên giữa hai cái cây cho đỡ bị sương xuống ướt, bên dưới cứ việc trải sleeping bag ngay trên đất mà nằm, bốn bề trống trải. Bây giờ ngẫm nghĩ lại thấy hồi tuổi “teen” tuy ai nấy đều còn nhom nhưng sao đây nhựa sống quá. Thời nay mà bảo mùa đông ra nằm ngoài sân thì chắc “chịu thua.”

Nói về kinh nghiệm ngủ xe, có lần đi trại ở camp Myford thì mình cũng ngủ ngoài xe. Hai đứa chia nhau băng trước và băng sau. Xe nhỏ, nằm phải co chân lại cả đêm. Nằm theo “fetus position”,

lưng không thẳng được nên đến sáng cả hai đều nghe xương xẩu kêu rộp rộp. Sau này mình thấy nếu phải ngủ xe, thì cứ hạ lưng ghế trước cho nghiêng ra sau rồi “ngủ ngồi” như trên máy bay là đỡ nhất. Ít ra thì lưng còn có điểm tựa, chân có thể duỗi ra.

Năm 1982, đoàn lại đi cắm trại tại O'Neill Regional Park. Đây là một công viên “tuy xa mà gần, tuy gần mà xa”. Gần vì nó nằm ngay trong quận Cam, xa vì nó ... có cảm giác xa. O'Neill nằm giữa vùng núi đồi ít nhà cửa, đường đi vượt qua các đèo thấp hùng vĩ, lối vào park được che kín bên trên bởi hai hàng cây sồi bên đường. Kỳ này, mặc dù có chuẩn bị trước đoàn mình nghèo vẫn hoàn nghèo, cũng chỉ có được 4 cái lều nên tuần của mình đã thủ trước 2 tấm ny lông lớn, bốn cột chống, cùng dây, cùng cọc. Một tấm ny lông trải dưới đất, tấm kia căng lên che bên trên. Dĩ nhiên là bốn bề vẫn trống béc. Đêm xuống, các bạn nữ ôm sleeping bag vào ngủ trong ... restroom, bên restroom nam cũng đầy phe ta, đến nỗi nằm chận không mở cửa được (nhưng có lẽ nhờ vậy nếu có người lạ ghé qua họ sẽ tưởng là restroom bị đóng). Đám con trai tuần mình thì yên trí vì đã có cái lều đã chiến mảt mảt bốn bề, đủ cho cả tuần trải túi ngủ ra mà nằm. Nửa đêm, gió lạnh từ trong canyon thổi về đùng đùng, vừa xoáy vừa rít nghe phát sợ, kéo sập luôn cái “lều”. Bà con định bò ra dựng lại lều thì mới thấy là không khí bên ngoài lạnh buốt. Lạnh kiểu này phải có áo wind-proof mới chịu nổi chớ còn mấy cái áo len kiểu con nhà nghèo thì thấm thía gì. Vậy là ai nấy đành tiếp tục nằm “tử thủ” trong sleep-

ing bag bên dưới cái lều sập, ngủ luôn cho đến sáng rồi tỉnh gì thì tỉnh.

Ngày xưa nghèo như vậy, đi chơi mà cũng thê thảm như vậy, nhưng cuối tuần anh em đều mong chờ tìm đến nhau qua vòng tròn sinh hoạt Hướng Đạo, qua những bài ca, trò chơi, qua tiếng còi học đánh Morse. Ngày đó, cộng đồng người Việt còn thưa thớt, nhiều bạn trẻ ra đi không có cha mẹ anh chị, phải nương tựa nơi các cô dì chú bác, mà nhiều khi cũng chỉ đếm trên đầu một bàn tay. Các bậc trưởng thượng đó cũng không khá giả gì hơn, cũng đầu tắt mặt tối, cũng ngày đêm lo nghĩ chuyện sinh nhai trên xứ lạ. Trong nỗi cô đơn, con người luôn cần chỗ dựa tinh thần. Một số người trẻ không may đã tìm đến vòng tay đầy ma lực hấp dẫn của băng đảng. Một số khác may mắn hơn, đã tìm được sự ấm áp nơi các đoàn Hướng Đạo Việt Nam, nơi các Gia Đình Phật Tử, các đoàn Thiếu Nhi Thánh Thể.

Vào giữa thập niên 80, liên đoàn Trường Sơn đi vào thoái trào. Các Hướng Đạo sinh ngày nào đã vào đại học, phải bận rộn chuyện vừa học hành vừa đi làm mưu sinh, rồi ra trường phải bôn ba tìm việc. Thế hệ nhỏ hơn thì bắt đầu bị Mỹ hóa. Những tướng phong trào Hướng Đạo Việt Nam chỉ còn là một kỷ niệm đẹp trong quá khứ. Nào ngờ, hơn một thập niên sau, các “teen” lóc nhóc ngày nào đã trở thành các bậc phụ huynh, đã thành những công dân “đóng thuế bộn”. Đời sống ổn định, các bạn bắt đầu băn khoăn về việc giáo dục con cái trong cái xã hội vốn có quá nhiều cám dỗ vật chất này. Rồi phải cho chúng học tiếng Việt nữa. Thế là cuối tuần, các cựu Hướng Đạo sinh, các cựu hội viên của các Hội Học Sinh, Sinh Viên Việt Nam ngày xưa, nay có người tóc đã hai màu, lại đánh những chiếc mini-van đến các công viên, chở theo một đám lóc nhóc trong đồng phục chỉnh tề.

Sau một mùa đông, các mầm xanh lại vươn lên.

*Lê Minh Tân
Tuần Yên Thế (1981-1983)*

